

„EDINOST“
izhaja dvakrat na teden, vsako sredo
in soboto ob 8. uri zjutraj.

„Edinost“ stane:
za vse leto f. 6.—; izven Avstrije f. 9.—
za 1/2 leta „ 3.—; „ 4,50
za 1/4 leta „ 1,50; „ „ 2,25

z „Novičar“-jem:
za vse leto f. 7.—; izven Avstrije f. 10.—
za 1/2 leta „ 3,50; „ „ 5.—
za 1/4 leta „ 1,75; „ „ 2,50

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nvč., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nvč.
„NOVIČAR“ po 2 nvč.

EDINOST

Oglasi se računajo po 8 nvč. vrstica v petimi; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor bi ga obseglo navadnih vrstic.

Postana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu: Piazza Caserma št. 2. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravitelstvo Piazza Caserma 2. Odrpne reklamacije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko. „Edinost je moč!“

Posl. Šuklje pred svojimi volilci. (Konec.)

Za Šukljejem oglašil se je volilec dr. Slanc. V uvodu svojega govora naglašal je isto, kar smo naglašali tudi mi začetkom teh razmisljanj — namreč, da je Šuklje izreden talent, kakoršnih imamo bore malo mi Slovenci. Iz tega izvaja g. dr. Slanc, povsem logično, da mi Slovenci ne smemo imeti malenkostne igre z našimi talentiranimi poslanci.

Iz teh začetnih izjavanj bilo je takoj jasno, da se dr. Slanc načelno noče identifikovati s politikom dr. Šukljejem, a da ga visoko ceni kot izborna delavno moč, s katero se sme po vsej pravici ponašati slovenska delegacija na Dunaju. V govoru g. dra. Slanca je to izraženo na nedvoumen način: mej tem ko poje glasno in brezpogojno hvale delovanju g. poslanca Šukljeja za gospodarske pridobitve, je pa že bolj rezerviran v svoji sodbi o politiku Šukljeju.

V dokuz temu navesti hočemo nekoliko odstavkov iz govora g. dra. Slanca. A da bi se nas krivo ne razumelo, naglasiti nam je, da nikakor ne podpisemo vsega, kar je rekel dr. Slanc glede na naše domače razmere in naš domači prepir. Ker pa mnogi naši čitatelji ne čitajo „Slov. Naroda“, zbok česar tudi tega govora niso čitali, a bi jih utegnulo zanimati, kako sodijo Novomeški „radikalci“ o naših mejsebojnih odnosih, navesti hočemo nekoliko izrekov g. dra. Slanca o oni stranki, koje svet nazivlja „Slovenevo“. A kakor rečeno, poročamo samo in nočemo komentovati, kajti stališče svoje z ozirom na naš domači prepir pojašnjevali smo že nebrojokrat in mora biti znano našim čitateljem. Nadejamo se torej po vsej pravici, da nas je razumel vsakdo.

G. dr. Slanc se je mej ostalim nastopno izjavil o našem razkolu:

„Jaz pečam se s politikom že 20 let kot žurnalist. Ne bojim se tega kranjskega klerikalizma, zdaj celo ne, ko nas bude železnica vezala z drugim svetom. Jaz hočem verjeti, da je večini naših duhovnov še kaj na tem, da se ohranimo Slovenci kot Slovani in mislim, da je takih še malo, ki pišejo: „Kaj jezik naš, ta le tako dolgo človeku služi, dokler živi, zanj torej ni treba delati, ali vera, vera, ta je za večnost“. Čudna logika to! — Ali dobro je, da naši bojoviti gg. duhovniklerikalci svoj denar dajo za agitacijo ter agitirajo, kajti tako se masa ljudstva zdravi. Ljudje se učijo misliti in bog ve, če ne pride to vse nam, oziroma našim političnim znancem v dobro. Naš kmot je prepamet, da bi se dolgo udeleževal onega divjega plesa, ki ga sedaj naši klerikalci na Kranjskem plešejo. Malo je dežel, ki bi bile tako na progi svetovnega prometa, kakor Kranjska, ki je tako blizu Adrije. Mislim torej, da se nam našega klerikalizma ni treba bati. Istega vodi sicer premetena glava, ali nerodna je hoja pomagavev. Mej dolenjskim meščanstvom ta klerikalizem še nima tal. A prodreti misli tudi v to trdnjavo. On računa s tem, da je klerikalna stranka na Kranjskem vladna stranka. Vlada se bode na njo kot mnogoštevilno opirala in poleg tega vodstvo naših klerikalcev spekulira na

nemško misleče ljudi, ki radi zatajé svoja liberalna načela, samo da nemštva tal pridobijo. V tem smislu smo mi nevarnejši njihovim težnjam. Mi takozvani liberalni Slovenci vladi nismo prijetni. Vlada bi rada na jugu države uniformo, jedno ljudstvo imela in mi se protivimo germanizaciji z rokami in nogami“.

In potem:

„Ni dobro, da je na Kranjskem mej slovenskimi rojaki razkol; jaz ga se svojega strogo liberalnega stališča obžalujem. Mi Slovenci smo premajhni, da bi si smeli privoščiti luksuz, dopustiti, da bi vsak po svoji fasoni iskal sreče v politiki; ne klerikalizem ne liberalizem nam ne otme slovenske narodnosti; mi moramo z druženi nastopati. Ali predno do tje pridemo, bode še dosti viharja povsod in posebno v deželnem zboru. In tudi tu bo na mestu naš poslanec. Malo naših veljakov pozna tako dobro klerikalce in njih slabosti kakor on; videl jih je v veselih in žalostnih dnevih in v srce vidi tistim možem, ki nastopajo sedaj kot klerikalni politiki.“

O gospoda Šukljeja delovanju v državem zboru izjavil se je gosp. dr. Slanc nastopno:

„Kaj je prof. Šuklje v državnem zboru, to vemo. Mi Dolenjci smo prav veseli, da je mero dajen faktor mej slovenskimi poslanci, ne gledé na to, se li njegova državna politika odobrava ali ne. Zelja menda naši poslanci tam ne bodo zabelili, jih je premalo; le blamirati se ne smejo; tega bi mi radi ne videli, da bi se o nas gledé duševnih zmoglostij slabo govorilo.“

Gosp. poslanec, poročal si nam o svojem delovanju. Vse v redu! Le nekaj ne. Bil si nekdaž žurnalst in po Tomšiču, Levstiku, Jurčiču morda najspretnejši. Vstopi zopet mej te slovenske žurnaliste in ne stoj na strani, ko vidiš hudo natkakovanje od strani klerikalcev na pozicije, za katere moramo v boj; stopi v zvezo z onimi, ki imajo isti blagi smoter, kakor ti, bodi dober drug in prijatelj dru. Tavčarju in njegovim sobojevnikom.“

Dalje: „Gospodje volilci, dobra prijatelja sva si s Šukljejem in on mi je resno izjavil, da pri prihodnjih volitvah mandata ne prevzame več. No prosili ga bomo še, akoravno uvidevam opravičenost njegovega ukrepa; dokler iz mlajšega našega naraščaja ne pride nadomestila, bode moral vztrajati; za to ga prosim v imenu volilcev Novomeških, ki vsi vedo, kaj jim je njihov poslanec že koristnega storil in kaj še lahko stori.“

Iz vsega govora gosp. dr. Slanca je lahko uganiti, da ta mož nikakor ne soglašá v vsem s poslancem Šukljejem in poziv njegov, naj bi se poslanec Šuklje zopet pridružil Tavčarju in družbi, torej takozvanim radikalcem, kaže, da gospod Slanc obsoja oportunitizem Šukljejev. Dr. Slanc se pač klanja pred talentom Šukljejevim, nikari pa pred njegovo dosedanjo taktiko; on želi, da g. Šuklje ostani poslanec v prvi vrsti zato, ker nam nedostaje talentov, a si brez talentov nikoli ne priborimo pravega ugleda. G. dr. Slanc je pač naglašal duševne zmoglosti Šukljejeve, a o vspehih oportunističke tak-

tike na političnem in narodnem polju je molčal, ker takih vspehov nikjer ni. In v tem molčanju tiči graja, koje je menda dobro razumel tudi g. Šuklje sam, kajti oglašil se je še jedenkrat se zatrdilom, da bode srčno rad nastopal z drom. Tavčarjem in somišljeniki ter delal na to, da postanemo, „kakor smo jedini v smotrih, tudi jedini v sredstvih“. Prav je tako, a mi bi želeli, da gosp. poslanec uporabi svoje zmoglosti in svoj upliv v to, da vsi Slovenci brez razločka postavimo jedini v smotrih in sredstvih.

Velepomembne so zadnje besede, katere je posl. Šuklje izpregovoril na shodu volilcev, ker nam oznanjajo polnim in močnim glasom, da naši voditelji morajo kreniti na drugo pot. Posl. Šuklje je rekel namreč, da nas bodo razmere silile, da opustimo ves mejsebojni boj. Kaj moremo družega sklepati iz teh besed, nego da se nam bližajo hudi in kritični časi vzlic vsemu skoro da neverjetnemu samozatajevanju naših poslancev, vzlic vsej požrtvovalnosti za sedanjí zistem.

Taka je torej naša bilancija kakor nam je načrtal g. posl. Šuklje. Ako s tem računom ni zadovoljen niti isti mož sam, ki ga je pokladal, kako bi mogli biti zadovoljni mi, ki smo vedno svarili in grajali? Nam je poročilo Šukljejevo v nekako zadoščanje, četudi žalostno zadoščanje. Ali danes nočemo pisati rekrimiacij; pač pa pozivljamo gosp. poslanca, da ne pozabi svojih besed:

„Gospoda moja, ne bojim se opozicije, moj temperament morda zahteva po njej, in če mene varajo vsa znamenja na političnem podnebnju, malo mesecev bode minulo in naravni razvoj situacije nas prisili v opozicijo. Ali baš radi tega pokladam največjo važnost na to, da se ne prenagliamo s svojim ukrepom, da prestopivši v opozicijo ohranimo svoj ugled kot lojalna politično modra stranka, katera ne izvoli opozicije kot šport, ne zavoljo kake malenkosti, temveč le radi tega, ker jej to vleva ozir na najsvetejše domovinske interese in na velike državne koristi. Uverjeni bodite, da hočem varovati častno ime slovensko — in toliko mi zaupajte, da pogodim, združen s svojimi tovariši, pravitrenotek — za tako diverzijo!“

Resolucija, katero so jednoglasno vsprejeli volilci gosp. Šukljeja, se glasi:

„Navzoči volilci Novomeški izrekajo g. poslancu svoje popolno zaupanje gledé njegovega dozdanjega delovanja, ki se je vrátilo zgolj na narodni podlagi in se naj tudi v naprej na narodno-napredni podlagi vráti ter upajo, da bode g. poslanec še v bodoče za nas skrbel.“

Politični pregled.

Notranje dežele.

Naš presvitli cesar bival je tedni na Ogrskem, kjer se je udležil velikih vojaških vaj sedmega voja. Poleg nemškega

in italijanskega vojaškega atašeja je bil pri teh vajah prisoten tudi ruski ataše. Poslednjega je naš cesar počastil z daljšimi nagovori. Predvčeranjim pa je naš cesar pri dvornem obedu v Boros-Sebesu prisrčnimi besedami napil ruske mu cesaru Aleksandru „kot svojemu dragemu prijatelju“, na kar je godba zasvirala rusko himno, koje so vsi navzoči stoječ poslušali. Mi konstatujemo seveda velikim zadoščanjem, da so se jeli — ako nas vsa znamenja ne varajo — vendarle nekoliko boljšati odnošaji mej našo in sosednjo rusko državo. Odločilni krogi so menda vendar prišli do spoznanja, da nikakor ne gre v naši vnvanji politiki postaviti kot neprimično načelo, nasprotovanje Rusiji vsikdar in povsodi, kakor zahtevajo razni nemški in italijanski fanatiki, a slabi avstrijski patrijotje. Čemu naj bi Avstrija vedno pobirala kostanj iz žerjavice — za druge?!

Včeraj se je povrnil cesar na Dunaj.

Ker je presvitli cesar povodom svojega bivanja v Jaroslavu v Galiciji na tako nenavaden način pohvalil politiko Poljakov, osobito pa odlikoval poljske plemenitaše s tem, da je označil namestnika Galijskega, gr. Badenija, kot izbornega administratorja: sluti se, da imenovani visoki uradnik skoro vstopi v ministerstvo kot minister za notranje zadeve. S tem bi zadobil poljski klub še več upliva, nego ga ima že sedaj. Nemško-liberalni listi so bili v prvem hipu kar poparjeni vsled te toli nevadne pohvale Poljakom; kmalu pa so se pomirili. Izgled v bodočnost, kakor se nam kaže po cesarjevi pohvali, slikajo sedaj namreč tako, da ravno grof Badeni ima prevzeti nalogo, izpolniti najprisrčnejšo željo nemških liberalcev: ustanoviti nemško-poljsko večino brez Hohenwartovega kluba. Ako bi smeli verjeti odvažnim poljskim glasilom, misliti bi morali, da se Nemci silno varajo, kajti ta glasila zatrjujejo v enomer, da Poljaki ne privole nikdar v to, da bi se še bolj žalila avtonomna načela in pa pravice nenemških narodnosti. Ali mi ne verujemo Poljakom prav čisto nič, kajti pri njih je vse mogoče. Kakor se nismo veselili, ko so v obupu sklepali roke nemški liberalci, tako ne tugujemo ob vesti, da utegnemo dobiti nemško-poljsko večino. Od Nemcev nimamo pričakovati ničesar, od Poljakov pa tudi ne, naj že sede z nami v večini ali pa s kom drugim — ker niso Slovani. Zato pa se ne bi veselili tudi zveze poljskega kluba z Hohenwartovim.

„Slovensko politično društvo“ v Mariboru imelo je občni zbor v Mariboru dne 8. t. m., ki je bil mnogobrojno obiskan. Sprejele so se naslednje resolucije: I. Z ozirom na to, da so dotične naše zahteve skromne, zakonite, da tudi stroški, ki itak ne bi bili veliki, nikakor ne pridejo v poštev, kedar je treba popraviti staro krivico, pritrjuje občni zbor slovenskega političnega društva povsem interpelaciji, katero so stavili slovenski državni poslanci v 229. seji državnega zbora 22. marca 1893, slovenski narod smatra vse samonemške napise in uradne pečate c. kr. uradov na slovenski zemlji kot krivično in nezakonito razžaljenje svojega narodnega čuta in narodnih pravic ter izreka nado in prošnjo, da se kakor

hitro mogoče dosledno in povsod odpornostem nedostatkom ter da se uvedejo pri vseh e. kr. uradih, v krajih, kjer biva slovensko ljudstvo, brez izjeme dvojezični napisi in uradni pečati. II. Občni zbor slov. političnega društva sklene naprositi e. kr. vlado, a) da v izvršnjeje ravnopravnosti izda ministerstvo naredbo v smislu člena XIX. državnih osnovnih zakonov z uporabo člena 11. o vladni in izvrševalni pravici, s katero se zaukaže določna raba narodnega jezika pri ustmenem in pisemnem obveščanju z narodom v vseh uradih ter da kontroluje izvrševanje te naredbe. b) Da se izda naredba, s katero se zahteva kot dokaz za jezikovno zmožnost položitev potrebnega praktičnega izpita v slovenskem jeziku. c) Da se v ta namen ustanove na vsučiliščih na Dunaju in v Gradcu stolice za potrebne praktične discipline v slovenskem jeziku, oziroma da se ustanovi pravna akademija v Ljubljani. d) Občni zbor protestuje zoper uvedbo nemščine kot državni ali poslovni jezik. III. Občni zbor slov. političnega društva sklene naprositi vlado: a) Da naj se osnuje obrtno strokovna šola za Spodnji Štajer s sedežem v Celju ali Mariboru s slovenskim učnim jezikom. b) Da se osnujejo po deželi v obilem številu obrtno nadaljevalne šole s slovenskim učnim jezikom.

Dne 20. t. m. vršila se bude v Poreču dopolnilna volitev v deželni zbor istrski. Izpražnjeno je poslansko mesto v sled smrti poslanca poreškega okraja Franje Šbiša. Volijo mesta Poreč, Umag in Novigrad. Italijansko politično društvo izbralo si je kandidata v osebi dr. Mateja Bartolija.

Na Češkem se ponavljajo demonstracije. Dne 10. t. m. razbilo je razjarjeno ljudstvo v Plznu okna „Nemškega doma“ in kulvereinske šole in potrgalo nemške napise nad trgovinami. Po takih izjavah bude vlada morda vendar nekoliko opustila svoje germanske težnje na Češkem.

V Zagrebu umrl je dne 10. t. m. škof Pavlešić. Znamenito je sedanje stanje Zagrebske nadškofije. Ta (menda najboljirnejša) škofija mora imeti nadškofa in štiri podredjene škofo. Sedaj pa nima niti nadškofa, niti jednega škofa! Tudi to razmerje označuje nekako madjaransko vladol!

Deželni sabor Hrvatski se snide dne 15. oktobra. Razpravljalo bo o proračunu, o novem redu za mesta ter o organizaciji zdravstvene službe.

Madjari se motijo zelo, ako menijo da so svojim barbaričnim postopanjem zatro protimadjarško gibanje mej Rumuni. Poslednji so pripravljeno na taj boj. Povzdigneno glavo in mirno vestjo — tako piše rumunski list „Tribuna“ — pobiramo rokovicico, koju so nam zalučali, mirno vestjo gremo v boj, v katerega so nas potisnili. Naloga vsučiliške mladeži rumunske je sedaj, razkriti storjeno infamijo, ter zahtevati zadoščeno zastorjeno razžaljenje. Rumunski narod je poklican dokazati pred deželo in pred svetom, da v Kološu nista sedela na zatožni klopi dva kriminalista, ampak en cel narod ter da je razglašena razsodba najodurnejši izraz — narodnega sovrašva.

Tudi proti urednikom lista „Tribuna“ zapričela se je včeraj sodna razprava v Kološu.

Vnanje države.

Iz Belegagrada došle so imenitne vesti o dogodku, ki utegne utrditi majajoči se prestol Obrenovičev. Obrenoviči in Karagjorgjeviči so se baje poravnali popolnoma. Ako je ta vest resnična, odpade sedaj največa nevarnost za prestol sedanje dinastije. Karagjorgjevič je bil pretendent in zelo nevaren pretendent zlasti v teh časih, ko je razuzdani kralj Milan tako neizmerno diskreditiral dinastijo Obrenovičev, tako, da se je bilo bati vsak trenotek, da nastane vihar po vsaj Srbiji. Sedaj sti se pomirili obe hiši: ona, ki faktučno vlada in ona, ki bi hotela priti do vlade. Da tudi na zunaj označi doguano

spravo, podal se je mladi kralj Aleksander predvčerajšnjim v spremstvu vseh ministrov in mnogih generalov v Topolac ter šel v cerkev, kjer je pokopan prvi Karagjorgjevič in položil krasno krono iz cvetic na rakev, rekel: „Ovenčajmo rakev slavnega rodoljuba, ki je prvi razvil zastavo neodvisnosti Srbije, rakev velikega Karagjorgjeviča. Večna slava njegovemu spominu!“

Veliki knez Aleksij in vojvoda Leuchtenberški s soprogo so došli že dne 10. t. m. v Pariz. Veliki knez poda se najprvo v kopelj Vichy, zatem pa odpotuje v Tulon na pregled ruskega brodogaja.

Ruski „Nord“, ki je pred kratkim začel zopet izhajati v Bruslju, objavil je dne 10. t. m. jako zanimiv članek o pohodu ruskega brodogaja v toulonsko пристanišče; temu članku pa ne moremo odrekati važnosti, ako pomislimo, da je „Nord“ organ ruskega ministerstva. V tem članku poudarja, da bodo slavnosti v Tulonu dokazale vsej Evropi, da obstoji neka zveza, katera je jača od nemškega militarizma, združenega z italijansko megalomanijo (posnemovalno napetostjo). Te slavnosti bodo najdostonejši odgovor otroški nemško-italijanski demonstraciji pred osvojenim Metzom.

Nemška vlada vidi pošasti o belem dnevu. Noč in dan nima miru pred „ogleduhami“. Za „ogleduhama“ v Kielu, vjeli so sedaj zopet dva taka nesrečnika pred Metzom. Bil je to namreč pariški tovarničar Charpentier, kateri je prisustvoval s svojim sinom velikim vajam pred Metzom, ne vedoč, da je treba v to posebnega dovoljenja. Orožniki so prijeli „ogleduha“ in ju gnali — paš — od vasi Coligny v Metz, 14 kilometrov daleč. V Metz postavili so ju pred cesarskega poverjenika, kateri je strogo izprašal očeta in sina, vsačega posebej. Prepričal se je seveda, da sta nedolžna radovedneža, toda kljubu temu dal ju je gnati v častnem spremstvu orožnikov do francoske meje!

Italijanski ministri posvetujejo se o srebrnem drobižu, katerega ima — žal! — Francija. V kratkem bude o tem perečem gospodarskem vprašanju konferenca v Parizu, katere se udeleži Resmann kot italijanski delegat.

Mej francoskimi in italijanskimi delavci bil je zopet pretep blizu Murlinu, kjer zidajo neko cesto. Več oseb je ranjenih. Ljudstvo je zelo razjarjeno proti Italijanom.

Načelnik generalnega staba francoskega, general Miribel padel je s konja ter se tako poškočoval, da je kvaču potem umrl.

Španjolski ministerski svet imel je izredno sejo, v kateri se je posvetoval, kaj je ukreniti proti izrednikom v San Sebastianu in kaj je storiti če se isti ponavljajo. Kaj so sklenili, ne vemo, kajti sklep je ostal tajen; dognali so pa, da so bili izgredi v S. Sebastianu že zdavna pripravljeno in da obstoji tam revolucijski odbor, kateri hoče prevrniti sedanjo vlado. — Dne 11. t. m. ponavljali so se izgredi v Santandru. Več oseb je ranjenih.

Londonski „Daily Telegraph“ govori o političkem položaju Anglije in prihaja do zaključka, da Angleška nikakor ne more dalje ostati v sedanjem položaju. Sviri vlado pred francosko-rusko zvezo. Združeno francosko-rusko brodogaje more spraviti Angleško v veliko nevarnost, kajti Angleška je pre slabša, da bi mogla braniti pred takim brodogajem svoja obrežja. Mora zbok tega ali pomnožiti, podvojiti svoje vojno brodogaje, ali pa iskati zaveznikov. Svetuje, da se pridruži Anglija trozvezi, da bi stala potem četerozveza proti Franciji in Rusiji.

Gosposka zbornica Angleška je z ogromno večino odklonila homerulepostavo, to je postavlo o samostojnosti Irske, katero je sprejela poslanska zbornica.

V gosposki zbornici so namreč v veliki večini nasprotniki starega Gladstonea, čigar najprisrčnejša želja je popraviti večatoletno krivico, ki se je godila katoliški Irski. Predloga vrne se sedaj poslanski zbornici. Kako poravnati sedaj to nasprotje mej poslansko in gosposko zbornico? Druzege pota ni iz te zagate, nego poziv do naroda, da z novimi volitvami izreče svojo sodbo; ako se narod izjavi po svoji večini za predlogo, ukloniti se bude morala gosposka zbornica. Vprašanje je le, kedaj nastopi angleška vlada to pot; najbrže ne takoj, ker hoče izvesti poprej razne reforme, da se prikupi narodu. Za hip torej ni pričakovati posledic upornosti gosposke zbornice.

„Daily News“ poročajo tudi, da vlada ne nameruje že sedaj razpustiti parlament zbok tega, ker je visoka zbornica zavrgla irski „Home rule“. Gladstone nameruje živahno agitacijo proti lordski zbornici; gledé parlamenta pa omenja isti list, da ni bil izbran samo za odobrenje irske avtonomije, ampak da ga čaka še drugo delo.

Uporniki v Braziliji so 10. t. m. zopet sijajno potolkli vladino vojsko pri mestu Tucuman blizu Buenos-Ayres. Zasedli so železnico in skušali so dobiti guvernerja v svoje roke.

Različne vesti.

Odlikovanje. Gosp. dru. Žigi Conradu, namestniškemu svetovalcu v Tratu, podelilo je Njeg. Veličanstvo red železne krone III. vrste.

Himen. Včeraj dne 12. septembra poročil se je v Brezovici pri Materiji gosp. dr. Otokar Rybač, odvetniški koncipijent v Sežani, z gospodično Zinko Kastelčovo iz Materije. Mnogim Tržačanom poznanim in — priljubljenima novoporočencema izrekamo na tem mestu svoje najiskrenejše čestitke.

25-letnico posvečenja v mašnika praznoval je včeraj v Podkrajah pri Bistrici velečastiti gosp. Julij Warto, kooperator pri sv. Antonu novem in pomožni katehet na tukajšnjem e. k. višji gimnaziji. Osobito v svojem poslovanju kot katehet pridobil si je naš jubilar iskreno spoštovanjem pri vseh, ki so prišli žujim v dotiko. Veleč. g. Warto je še posebej velik dobrotnik našim slovenskim dijakom, kajti on posluje že par let neutrudno in neumorno kot blagajnik naši „Dijaški kuhinji“. — Vzornemu duhovniku in blagemu prijatelju nežne mladine ključemo tudi mi v družbi z mnogobrojnimi drugimi čestilci njegovimi: Bog nam ga ohrani še mnogo let srečnega in zadovoljnega, Bog mu poplati stotero!

„Sloga“ imenuje se nov slovenski politički list, ki je jel izhajati v Gorici. Sodbe svoje, je-li bila res potrebna ta najnovejša naša tovarišica, nočemo izreči že sedaj, ker ne vemo, kaj se kuha v Gorici; vendar se nam zdi, da smo Slovenci postali pri snovanju novih listov od sileneracijnelni národní gospodarji. Mi smo menda čisto pozabili na to, da treba varčiti ne le s svojim imetjem, ampak tudi z onim kapitalom, ki je last vsega naroda — torej z narodnim kapitalom. Sicer pa voščimo obilo sreče novi tovarišici naši.

Za družbo sv. Cirila in Metoda. Gosp. France Stepančić, veleposestnik v Temnici, izročil je o priliki sodniškega izpita svojega sina, dra. Henrika Stepančića, tržaški podružnici družbe sv. Cirila in Metoda 100 for., želeč postati tako ustanovnik. Slava vrlému rodoljubu!

V Škednju nabrali so dne 27. avgusta 43 kr. Darovali so: Žef Ka, Žef Vr, Žef Šk in Žef Na.

K veselic. kojoj sta priredila „Tržaški Sokol“ in „Slovansko pev. društvo“ sodelovanjem tamburaškega zbora svetovivanskega, došlo je toliko ljudij, da se je prostorni vrt „Narodnega doma“ pri Sv.

Ivanu napolnilo do zadnjega kotička. Pevoči in tamburaši izvajali so svoje točke v občozačevljivost, zlasti pa poslednjim je občinstvo ploskalo toli burno, da so morali ponavljati vsako točko. S posebnim veseljem pa konstatujemo, da telovadci „Tržaškega Sokola“ napredujejo sijajno; pri vsakem novem nastopu so njih proizvajanja točnejša, elegantnejša in preciznejša. Tako je bilo tudi minolo nedeljo pri Sv. Ivanu. Na teh lepih vspehah čestitamo tako gosp. učitelju, kakor tudi vsem telovadcem. Mi se veselimo teh vspehov zato, ker vemo, da le po tej poti — vztrajnim izpolnjevanjem pravega namena telovadnih društev — si more društvo „Sokol“ utrditi svoj ugled in svojo veljavo pred svetom.

Hvala torej tamburašem, hvala pevcem in hvala telovadcem, da so nam zopet priredili tako lepo, zares narodno veselico! „Nizkopokloniki“. Čestiti ljubljanski dnevnik „Slovenec“ imenuje tudi nas „nizkopokloniki“ Šukljejeve. Kdor je čital naše članke o volilnem shodu poslanca Šukljeja, prepričan se je, da tega naslova ne zaslužimo. Mi ne le da nismo slepo pritrjevali izjavljanem poslanca Šukljeja, ampak postavili smo se jim porobu, kakor hitro nam je tako velevalo naše lastno, od nikogar zavisno prepričanje. Kakor smo naglašali, da gosp. Šuklje nikdar ni bil naš somišljenik, tako je tudi jasno iz naših sedanjih razmišljanj, da z omenjenim g. poslancem tudi sedaj ne moremo soglašati, še manj pa tako soglasje pliniti, kakor to delajo taki ljudje, ki so vredni naslova „nizkopoklonikov“. Mi sploh ne poznamo tistega neslanega osobnega kultusa, kakoršnega ni nikjer toliko najti kakor uprav — v Ljubljani. Pobjajali smo trditve Šukljejeve z ozirom na trgovinsko pogodbo z Italijo, pobjajali smo jih z ozirom na uravnavo valute, pobjajali smo jih z ozirom na notranjo politiko države naše, odnosno z ozirom na taktiko naše slovenske delegacije na Dunaju, torej v glavnih stvareh. Tako ne delajo „nizkopokloniki“. — Pohvalili smo pa izvajanja Šukljejeva, dokazujoča dolžnost vlade, podpirati one bodne kraje, kateri trpe na pomankanju pitne vode. Kdo ne bi pritrčil temu, ako ima le količkaj srca do bednega prebivalstva dotičnih krajev?! — Pritrdili smo nadalje izreku „Šukljeja“, da mej nami ni bilo treba — prepirati! Pritrdili pa mu nismo zato, da bi mu napravili kakov „nizki poklon“, ampak zato, ker nam tako veli zvestoba do one narodne stvar, ki neizmerno trpi valed — prepira. Mi smo že pred Šukljejevimi govori — in dolgo dolgo popred — ne prestando obsojali prepir kot narodno nesrečo in je le dosledno, da ga obsojamo tudi po omenjenem govoru. — Ali pa smo radi tega „nizkopokloniki“, ker smo priznali, da je gosp. Šuklje nadarjen mož? Moj Bog, kaj nam je bilo druzege storiti? Da smo trdili nasprotno, bili bi le — lagali. Laž pa je grda stvar, naj jo že prinese liberalen ali pa klerikalno list. Glede na trditve našo, da je poslanec Šuklje zares izreden talent, stopijo izvestno na našo stran vsi slovenski poslanci, tovariši njegovi.

„Slovenec“ pravi, da poleg poklonov Šukljeju ni manjkalo brč, namenjenih njemu, „Slovenca“. Za „Slovenca“ nismo imeli brč, paš zatrdilo, da bi se radi sporazumeli tudi žnjim; a brce so bile namenjene tistim parazitom na telesu „Slovenčeve“ stranke, ki so se jej obesili zavrat, hoteč jo porabljeti kot lestvico za plezanje — — — — — kviško, kviško, kolikor se le da; za tiste može, ki le komprimitejuje „Slovenčeva“ načela, ker teh načel nikdar niso resnično nosili v svojih psih, jih sedaj ne nosijo in jih tudi nikdar nositi ne bodo.

„Slovenca“ bi lahko v spomin poklicali slučajje, ko je gostobesedno branil taktiko in nazore Šukljejeve glede na

